

СВЕДОЧЕЊА

Пишу: Славица Радовић и Момчило Димитријевић

ЈЕДИНО СЕ МИ НИСМО ПОМИРИЛИ САМИ СА СОБОМ

Једино се ми Срби још нисмо помирили између себе и сами са собом. Једино ми још увек, после 6 деценија, нисмо опростили једни другима (*дај Боже, да се њоново не бисмо ухватили за враћове када би се њоновила 41.*). Једино ми нисмо помирили наше претке који још увек нису равноправни и “рагују” у својим гробовима.

Монопол на патриотизам и родољубље још увек присвајају они, који су, гле чуда, после рата изашли као победници и усрећили Србе комунизмом који са традицијом српског народа није имао никакве блискости.

Многи данас мисле да је комунизам творевина ентузијаста који су били уверени да су баш они пронашли једини пут који води у благостање и рај. Одлучно бранећи тај пут унесрећили су и у смрт одвели милионе људи. Када се испоставило да је комунизам утопија и заблуда и да на крају пута нема раја, макијавелистички експеримент је пропao, а **децу (чијијај народ) је појела револуција.**

Комунистички властодршци и њихове вође, похлепни, оптерећени једностраним материјалистичким схватањем, без вере у **Бога**, без тежње ка **Истини** и **Правди** свели су човека на ниво „друштвене животиње” која не влада собом, унижава се пред моћнима и препушта владајућој већини.

Национално свесни део друштва, који се није дао покорити и предати душу ђаволу, који није хтео прихватити **Маркса** уместо **Христа**, ризиковао је да буде „праћен”, прогањан, шпијунуран, хапшен, осуђиван, омаловажаван, понижаван, уцењиван, а „по потреби” и ликвидираан.

МЕНИ ОВДЕ НИЈЕ БИЛО ЖИВОТА

Љубинка **Алексић**, данас има 82 године, живи у Поповићима у Бјелуши и нерадо прича о ономе што је било у прошлости. Скупо и неправедно платила је зато што је била другачија, храбра и своја. И не жали због тога. И данас би, каже, исто поступила.

–Не волим да се њодсећам онога што је било. Не видим разлог за то. Пишам се само зашто су морали да се сукобе чейници и партизани, зашто је морао да удари браћу на браћу.

После дужег размисљања ипак одлучује да отвори душу и открије нам због чега је провела три године на робији у Пожаревцу, а потом илегално пребегла за Канаду.

–Позвали су ме на суђење рекавши да ће бити јавно. Са мном су њошли родитељи и пријатељи из Високе, али не сећам се да ли су они присуствовали јер је суђење било јавно. Сведоци су били Гвозден Стефановић, звани Бацо и Милорад Брковић Циџан. Посебно нећријељив према мени био је Бацо, председник ошћине који ме је лomio на сваком кораку. Осуђена сам на осам година зашвора, због јайаковања. Тако је писало у пресуди, мада су ми приписали још неке „грешке“. Сећам се да ми је судија у Окружном зашвору у Ужичу био Мићо Цицварић, зей њоја Смљанића. Када ми је прочићао пресуду, заједљиво ме је ишћо: „Мајориче, је л’ ти мало?“ Ошћро сам му одговорила да ми је свеједно да ли сам добила 8 или 16 година. Желела сам само што пре да одем одавде, јер нисам могла више да ирћим њонизавања.

Боравак у затвору до 1948. године био је пакао. Понижавали су их и малтретирали, а онда је дошао Инфорбиро и њима је свануло.

–Нас су комунистички мучили, али су Инфорбирове унишћавали. Сећам се да је у зашвор тада доведена жена бајнобашићанског удбаша који је био инфорбировац. Требао је да је убеде да се јавно одрекне свога сућруга. Ишли су дошле да су јој доносили најбољу храну не би ли је сломили. 1948. дошла је Тишова амнестија и на Божић сам ишћи

ишћена кући. Убрзо сам схватила да мени овде нема животиња, да сам обележена као чейникуша и да никада мира нећу имаши. Зашто сам илегално пребегла у Канаду преко Аустрије и штамо остала 44 године.

После краће паузе враћа се на причу о познанству са мајором **Милошем Марковићем**, командантом Пожешког корпуса.

–Милош се у шуми, у Присоју, крио 3 године. Ја сам му носила храну. У нашој кући, у Висоци, у Александрићима је била УДБА. Они су били ишћи, а мајка је сиремала вечеру да је носим њокојном Милошу. Иако сам имала само двадесет година нишћиа се нисам илашћила. Преко Ајдаревића и Николића долазила сам до њега и иреносила му весћи о ономе што се догађало у селу. Овде се крио дуго јер је добро познавао ишћен и људе што је било најважније. Када је осећио да се сирема хајка оглућио је да се иречаши у Пожезу, али не на воловским колима, како се иричало. Ушћишћије је нашао код сестире Радојке која му је обезбедила земунуцу ишћоред самог ишћа за Гуѓаљ. Ту је био све док га она није издала. Тада су га заробили комунистички и у сћалинистичком ишћоресу у Ужичу, 1950. осудили на смрт сирељањем.

Никада је нисам ишћила који су били разлочи за то, али само знам да она која је све жрћивовала за њега то није урадила својом вољом. Била је ирморана, али зашто не знам. Никада о томе нисмо разговарале. Само ми је једном рекла: „Ти идеш међу народом светла образа, а ја сам издајица свога брата.“

Много људи је знало где се Милош крије и помагало му. Ја сам то знала, али никог нисам одала иако сам много трпела. Кућа Павла Николића је унишћена због Милоша.

Каже да је то било тешко време, свакаква војска је пролазила и од сваког се трпело мучење. *Долази Радојко Ђурић који је тада био са Љошћићевцима да хаића Милоша да га убије. Таман он оде, ишћојави се Бошко Јаворац са својом војском која је била ишћолико бројна да су га ошћас моћли ухватишћи и убишћи. Али никада га нису нашћи - завршава разговор горда, пркосна и пуна ината, али и грађанске отмености Љубинка Алексић.*

Насћавиће се...